

'Prohibit als pares' trenca vidres i tabús

El programa de l'emissora Ràdio Flaixbac rep més de 12.000 visites diàries a Internet, i el llibre que n'ha editat l'editorial La Magrana és el més venut, amb més de 25.000 exemplars, en la categoria de no-ficció en català.

La sorpresa ha esclatat aquesta primavera. A la presentació del llibre de *Prohibit als pares*, a la Fnac de Barcelona, més de 2.000 joves esperaven els seus interlocutors nocturns. Conduït per Josep Lobató, amb l'ajuda d'Oriol Sàbat i d'una misteriosa veu femenina que respon al nom de Venus, *Prohibit als pares (PAP)* és un espai on, de dilluns a divendres d'11 a 1 h de la matinada, es parla de sexe i de tot allò que preocupa els joves.

L'expectació que va generar la sortida del llibre i la possibilitat de conèixer el rostre fins aleshores ocult de la Venus, la "dona liberal, oberta i sense pèls a la llengua", com la descriu en Josep Lobató, que explica les posicions sexuals i resol molts dels dubtes de l'audiència femenina del programa, va desbordar totes les previsions. L'acte es va haver de suspendre per garantir la seguretat dels assistents. Alguns es van sentir frustrats, i tres o quatre d'entre els 2.000 joves van rebentar alguns dels vidres de la Fnac. Un fet que, segons en Josep Lobató, "va fer sortir a la llum com a fenomen mediàtic el que abans era un fenomen radiofònic d'àmbit més aviat privat, que molts joves seguien un programa de ràdio, del

Josep Lobató presenta el programa, amb l'ajuda de l'Oriol Sàbat i d'una misteriosa veu femenina que respon al nom de Venus.

L'audiència, de catorze a vint anys, ha anat creixent gràcies al boca a boca als instituts

qual molts adults no havien sentit a parlar abans”.

Un espai per a joves que, en principi, plantejava temes diaris, però que finalment va veure que el que funcionava més era deixar les línies obertes als joves i que fossin aquests els que expressessin les seves preocupacions, entre les quals en destaca una: el sexe. Encara que al PAP també hi tenen cabuda altres temes que preocupen els joves, com el *bullying* (o l'assetjament entre companys d'escola), l'anorèxia o la bulímia.

Al PAP conviuen personatges de ficció com “les truges”, oients fidels amb una entrada privilegiada en l'ordre de les trucades, com ara “el Pajillero”, i oients actius o passius de tot Catalunya i del País Valencià que poden intervenir-hi, bé sigui per telèfon, enviant un SMS o un correu electrònic.

La pàgina web de *Prohibit als pares* rep cada nit més de 12.000 visites d'un sector que fluctua entre els catorze i els vint anys, amb pics amunt i avall i que ha anat creixent amb el boca a boca als instituts. Per a Josep Lobató, “és, com fa uns anys, quan comentàvem les sèries de televisió: els nois comenten el *Prohibit als pares*, i si no l'escoltes, sembles el penjat de la classe”.

Per a Josep Lobató programes com aquest demostren “que la ràdio és viva” i que el problema és que “en aquest país no es fa ràdio per a gent jove. La ràdio que es fa és feta per a gent gran, amb mentalitat de gent gran, amb un llenguatge carca i desfasat”. Un problema que, segons diu, no tenia el Didier, el cap de programació de Flaix FM, francès d'origen i molt influït per les ràdios europees com ara Energie, que va voler apostar per “un format proper tant als joves i al seu llenguatge com a les seves preocupacions”.

En Josep Lobató nega que hagi dit que “els pares no saben educar els fills”; per a ell, el que manca a vegades és comunicació, i sobretot “posar-se a la pell d'uns nois de quinze anys en endavant, que tenen molta informació però alhora molta pressió social perquè siguin d'una manera determinada”. Una gran acceptació que sí que sembla que té aquest programa, i també el llibre, editat per La Magrana, que ja va per la segona edició i més de 25.000 exemplars venuts.

Txell Llorens

Dos quan s'aneguen

Sebastià Alzamora

Fogots fatals

Arriba l'estiu i el consens general (el temps és un assumpte que es resol per consens, com sap tothom) ha determinat que, enguany, fotrà una calor que xaparà les pedres. Ho trobo un auguri terrorífic: quan em ve al cap l'estiu de fa dos anys, en què fins i tot els banys de mar es convertien en immersions dins una olla de brou, encara em tremolen les cames. Confesso suportar malament aquestes calrades incivilitzades amb què el presumptament benigne clima mediterrani ens socarra de tant en tant.

Però no cal passar-hi pena: precisament des de l'estiu del 2003, en què els fogots caniculars van causar una pila de morts arreu d'Europa (sobretot a França), les nostres administracions públiques i altes instàncies governatives, tant estatals com autonòmiques, es preocupen d'engegar plans de prevenció contra les onades de calor, a fi que tots els dispositius que fan al cas (serveis sanitaris, bombers, serveis de vigilància, etc.) estiguin a punt per afrontar qualsevol contingència: i això està bé i és bo que es faci. Només que, com és sabut, no hi ha pla de prevenció sense la corresponent campanya informativa, que és allò que agrada tant als polítics perquè els permet fer rodes de premsa i exhibir logotips en anuncis i cartells de tota mena.

És així que el Govern espanyol té muntada tota una comissió interministerial que agrupa ni més ni menys que quatre ministeris, quatre, per combatre l'amenaça dels fogots assassins. De tota la matèria gris acumulada per aquestes quatre institucions, n'ha fructificat enguany una campanya informativa que ens aconsella sobre què cal fer en cas de patir calor. Les instruccions que ens transmeten els nostres governants són del tenor següent: refrescar-se, beure aigua, arrecerar-se a l'ombra o en indrets climatitzats, no fer gaire exercici físic o portar roba lleugera. Sort que ens ho diuen, perquè, si no, no sé què hauríem fet.

El vincle cada vegada més fort de paternalisme (o d'infantilisme, segons com es miri) que s'ha establert entre els governs i la ciutadania a les societats dites del benestar és un dels aspectes que ens faran ser recordats com una civilització declinant, grotesca i desguitarrada. Els individus han abdicat de tota responsabilitat i del sentit comú per transferir-los als corresponents departaments públics, que són els qui ens han de dir què cal fer perquè no prenguem mal. Proposo una campanya intensiva que ens alligoni sobre els perills de saltar per la finestra, sobretot els qui viuen en pisos alts. I mentrestant, correm a posar el cul en remull, no fos cas que se'ns acusi de mals ciutadans.